

Stykke Smørre- eller Fedtebrød, eller hvad der nu bydes paa. Jeg er naturligvis ikke blind for, at denne Sag ikke kan gennemføres, uden at der indsamles Oplysninger om den, skaffes et Bevismateriale til Stede ud over det, vi allerede have, og jeg maa selvfølgelig finde mig i, at det eventuelle Udvalg vil tilvejebringe saadanne Oplysninger. Men jeg er ikke meget begejstret for den Forespørgsel, der blev rettet til Sundhedskollegiet i forrige Samling — jeg antager, at Forespørgselen blev afsendt — om Sundhedskollegiets Stilling til varm Mad og tør Mad, om det ene er at foretrække for det andet. Der kom selvfølgelig intet Svar fra Sundhedskollegiet. En Institution, som er i den Opløsning, som Sundhedskollegiet var i det sidste Aar, kan naturligvis ikke svare paa en saadan Forespørgsel. Da der nu, saa vidt jeg ved, ikke mere er nogen saadan Institution, vilde jeg være meget ked af, om man nu skulde til at ledé en eller anden lignende Institution op for at spørge, hvorvidt varm Mad eller tør Mad er at foretrække. Man maatte veldog kunne henvende sig til et Par Læger eller Videnskabsmænd, uanset om de ere knyttede til Statens Sundhedsvæsen eller ej.

Der blev af det ærede Medlem ogsaa talt om Bekostningerne ved denne Bespisning, og jeg skal da anføre, at det Antal Børn, der kan paaregnes at ville deltage i en saadan Bespisning, i sin Tid er opgjort til ca. 21,000, i en Beretning, der er afgiven af et Folketingsudvalg, der beskæftigede sig med Sagen i 1898—99. Hvis vi gaa ud fra det Tals Rigtighed og fra de Priser, Bespisningen nu koster for de forskellige Foreninger, der have arrangeret Bespisning, hvilke variere fra 6 til 26 Øre pr. Portion, faa vi en Gennemsnitspris paa 12,7 Øre, og hvis vi lægge det Tal til Grund, faa vi for 21,000 Børn det Tal, jeg før nævnedé, 320,000 Kr.

Saa mente det ærede Medlem at have forstaaet, at Københavns Kommunalbestyrelse havde løst den Opgave for Københavns Vedkommende. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) har jo allerede beskæftiget sig dermed; det er vel rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at Bespisningen i København kun er gennemført 3 Dage om Ugen i de 3 Vintermaaneder og altsaa ikke i den Udstrækning, Forslaget tilsigtede, og som maa anses for at være nødvendig. Saa vidt jeg ved, vare Udgifterne til Bespisning i 1904—05 for Københavns Vedkommende oppe paa 38,890 Kr. 11 Øre.

Det er altsaa et ret anseligt Beløb, der udredes paa den Konto, men selv om Københavns Kommunalbestyrelse havde givet et betydeligt Tilskud og til Dels havde løst denne Opgave, forekommer det mig dog ikke, man af den Grund skulde sige: Saa ere vi fri for at beskæftige os med den By, for naar den har kunnet gøre det selv, er der ikke Anledning for Staten til at træde hjælpende til for Sagens Opretholdelse. Det er jo dog saaledes, at der er forskellige Opgaver, som i Landkommunerne ere tagne op af Landboforeningerne, f. Eks. Sager, der ere paabegyndte ved privat Initiativ eller ved privat kommunalt Initiativ, men som dog senere have faaet Støtte fra Staten, naar Opgaven ansaas for at være saa nødvendig eller gavnlig, at hele Landet burde bidrage dertil. Det forekommer mig, at det er værd at erindre, saa at Københavns Kommunalbestyrelse, hvis den virkelig havde løst den Opgave, som det ærede Medlem sagde, ikke af den Grund blev afskaaren fra at faa Andel i de Bidrag, Staten udgiver dertil.

Endelig gjorde det ærede Medlem for Bogense (Aadal) en Indvending, idet han mente, at en saadan obligatorisk Skolebespisning vilde koste for meget, og det ærede Medlem nævnedé ogsaa, at man saa skulde indrette Skolekøkken osv., selv om det kun var for et eller to Børns Skyld. Nu er det jo saaledes, at der staar ingen Steder eller er ikke tænkt paa, at der skal oprettes Skolekøkken eller Bespisningslokale, hvis der kun er et eller to Børn, der skulle bispises. Der maa ganske sikkert kunne findes en Form, under hvilken man ogsaa i Landkommunerne kan yde Bespisning til det ene eller de to Børn, det kan dreje sig om. Der er sikkert heller intet til Hinder for, at man i enkelte Tilfælde kan arrangere sig med en Lærer for en nærmere fastsat Betaling og faa ham til at yde den Bespisning, Kommunalbestyrelsen fastsætter, der skal ofres paa nogle enkelte Børn. Og kan man ikke faa Læreren dertil, vil der ganske sikkert findes andre Beboere i Kommunen, der ere i Stand til at paatage sig det. Tanken er selvfølgelig ikke at stille umulige Krav til enkelte Kommuner. Naar det er Tilfældet, at der i enkelte Kommuner kun er faa Børn, der trænge til denne Bespisning, er det sikkert saa meget lettere at løse Opgaven der, hvis man, som sagt, tager praktisk paa Tingene. Det er sikkert langt lettere der end i de store Byer.

Jeg skal ikke opholde mig videre der-ved, men skal takke saavel det ærede